

какъ подозирали сръбскитѣ власти българскитѣ емигранти, че тѣ щѣли да побългаратъ сръбското население. Великовъ още казваше, че билъ виканъ отъ сръбския префектъ по тоя въпросъ. Казваше, че билъ подъ полицейски надзоръ, че вмало вѣстници, които биле писали противъ него, които щѣлъ да дава подъ сждъ, послѣ си излѣзохъ.

Вечерята, като ме придружиха въ гостилницата двама познайници сръбски чиновници, тамъ намѣрихъ и други познати хора. Гостилницата бѣше пълна съ хора по поводъ на пристиганieto на една дамска капела. Въ това врѣме влѣзоха Стефанъ Теневъ и Георги Великовъ. Тѣ походиха на горѣ на долу изъ гостилницата, по понеже на всичкитѣ маси сѣдяха хора, тѣ се обѣрваха къмъ насъ и попросиха, да ли не би биле тѣй добри да имъ позволимъ да сѣднатъ при нашата маса. Ний, разбира се, неможехме, освѣнъ да ги приемемъ. Азъ като пжтникъ бѣхъ облѣченъ съ шаечни дрѣхы. Нѣкои отъ сръбитѣ почнаха да ме питатъ какво е това сукно, азъ имъ казахъ, че това е български шаекъ и тѣ почнаха да хвалятъ българикитѣ материяли. Въ това врѣме Стефанъ Теневъ ми каза, че въ името на старото ни правителство, да му пратя шаекъ, за да си направи дрѣхы той и Великовъ.

Азъ веднага не рачихъ да му обѣщая. Сръбитѣ почнаха да ме опрѣкватъ, и ме кндардисваха да му испратя, и даже единъ отъ тѣхъ ми каза, че ако съмъ се боялъ за паритѣ, то той ще ми ги даде, но да не отказвамъ. Азъ нѣмаше какво да стора, обѣцахъ, че ще му испроводя шаекъ. И тѣй като си дойдохъ въ София, испроводихъ му шаекъ. Слѣдъ това тѣ си отидоха, а азъ си останахъ въ гостилницата. И стояхъ до късно. Прѣвъ всякото врѣме, въ което сме стояли заедно, нищо не е говорено за политика. Говориха ми да ходатайствувамъ за да имъ се разрѣши да се върнатъ въ България. Слѣдъ като се върнахъ въ София, казахъ на тоя старецъ, който сѣди въ моята фотография да купи за два костюма шаекъ. Обтягъ той ми каза, че питалъ въ магазина на бр. Калеви, но нѣмало, а щѣли скоро да допесатъ. Азъ му казахъ да купи шаекъ и да го проводи на адреса на единъ мой приятель *Йоца Ивановичъ*. Подиръ туй азъ получихъ туй писмо, което се намира въ дѣлото, което за мене е съвсѣмъ не интересно, съ което ми се исказва благодарностъ, а нищо друго. Подиръ азъ цѣлото лѣто бѣхъ на работа, нито съмъ чувалъ, нито съмъ знаелъ